

Mar. Jeg har levet i en lille Kommune, hvor man af og til fik en lille Haandsrækning af Sparekassen, man kunde faae smaa, ikke større Laan. Det kan gjerne være, at det forholder sig anderledes paa Fyn, men Nord for Limfjorden er Forholdet det, at midlertidige Laan faar man af Sparekasserne, Diskontofasser o.s.v., men naar man skal have større Laan, maa man henvende sig andre Steder. Det kan gjerne være, at en saadan Kreditforening i Dieblisset ikke vil have megen Betydning for Odense med Fyn og Helsingør, men jeg tror nok, at den vil have Betydning for adskillige Egne i Jylland, i det Mindste der, hvor jeg kjender Forholdene. — Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at man skulde gjemme denne Sag, til den blev aktuel. Ja, det er jo al Tid et Spørgsmaal, naar den bliver aktuel. Det er jo Noget, der beror paa Fremtiden, og hvorom man ikke paa Forhaand kan sige noget Afgjørende; jeg er derfor bange for, at dette Spørgsmaal til enhver Tid vilde møde den Indvending, at det ikke var aktuelt. — Det ærede Medlem omtalte ogsaa, at Kommunerne hellere vilde arrangere sig, som de kunde bedst, og at det kunde de lettere, naar de ikke holdt sig til en saadan Kreditforening. Jeg vil i den Anledning bringe i Erindring, at det Særlige ved denne Kreditforening er, at den netop skulde indrettes efter Laantagerens Tarv med Hensyn til Amortisation, saa at Kommunerne i den Henseende kunne faae det, som de ville have det med flere eller færre Amortisationsaar. — Jeg tror nu, at jeg har berørt Alt, hvad det ærede Medlem indvendte mod det af mig Anførte. Jeg skal endnu kun bemærke, at jeg ikke har anset over Landmandsbanken som et dyrt Institut. Kunde mine Ord opfattes saaledes, maa jeg have udtalt mig uheldigt; jeg har ikke ment det. At Landmandsbanken tager den Betaling, den kan faae, følger af sig selv. Jeg henviser kun til, at der er Kommuner, der have maattet indlade sig paa Arrangements, der i Realiteten lagde samme Vaand paa dem, som naar de i gamle Dage ikke kunde opstige deres Laan. — Naar endelig det ærede Medlem fra Helsingør gjorde en Bemærkning om, at det var bedre at have med de faste Eiendomsbesiddere at gjøre end med Kommunerne, fordi man hurtigere kunde faae sine Penge hos de private Eiendomsbesiddere, saa tror jeg, at man ogsaa vil kunne faae dem hurtig og sikkert hos Kommunerne. Naar det ærede Medlem omtalte, at hvis man ikke fik Betaling hos den private Laantager, kunde man sælge sit Pant, vil jeg gjøre opmærksom paa, at man

ikke strax faar sine Penge ved at sælge sit Pant. Man faar i alt Fald ikke sine Penge til Terminen, og man har mange Exempler paa at det har trukket en stikkelig lang Tid hen; man har endog Exempler paa, at Debitor ved at appellere Sagen til en højere Ret har kunnet hale Hjælpstjøgjørelsen ud i lange Tider. Jeg tror derfor ikke, at det, der har været det Bestemmende for de forskjellige Pengeinstituter til at stille sig anderledes lige overfor Kommunerne end lige overfor private Eiendomsbesiddere har været Hensynet til, at de ikke saa hurtig kunde faae deres Penge ved Terminerne. De have vistnok altid faaet dem hurtigt, og hvorfor det? fordi de har sikret sig Tvangsmidler lige overfor Kommunerne lige saa vel som overfor de private Eiendomsbesiddere, navnlig ved, for det Tilfælde, at Pengene ikke bleve betalte i rette Tid, at betinge sig Pønalsbestemmelser, eller at Kapitalen skal være forfalden strax. Paa samme Maade vil Kommune-Kreditforeningen naturligtvis stille sig; den maa ligesom Kreditforeninger af faste Eiendomsbesiddere forbeholde sig de fornødne Tvangsmidlerne overfor sine Debitorer, og der vil derfor i en saadan Kreditforenings Statuter blive truffen Bestemmelser om de Tvangsmidler, der skulle anvendes overfor Kommunerne. Jeg har tidligere været med til at arbejde paa denne Sag, og det har selvfølgelig været et af de Momenter, der har været taget med i Betragtning. — For mig reducerer det Hele sig til, hvorvidt der er Trang til Stede, og naar min ærede Sidemand siger, at der ikke er nogen Trang, siger jeg det Modsatte — det beror tilsidst paa et Skjøn.

Ahlesfeldt-Laurvig: Efter de Udtalelser, der kom fra den ærede Minister, skal jeg tillade mig nogle ganske enkelte Bemærkninger, nærmest for at støtte de to ærede Medlemmer, det ærede 6te Medlem for 6te Kredts (W. Peterien) og det ærede 7de Medlem for 2den Kredts (Evede), idet jeg næsten kan sige, at jeg kan underskrive Alt, der fremkom fra de ærede Medlemmers Side. Blandt Andet tror jeg, at det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem for 6te Kredts udtalte, at de fleste Kommuner vistnok ville betakke sig for at være solidariske med andre, og jeg tror ogsaa, at det er fuldstændig rigtigt, naar han siger, at Kommunerne hidtil have kunnet faae de Penge, de ønskede, saa at man altsaa ikke kan sige, at der for Dieblisset er stor Trang til Lovforslaget. Tiligeledes er jeg enig med det ærede Medlem fra Helsingør (Evede), der yttrede, at efter hans Mening vare Laanene